

Jeg havde ogsaa tænkt at ville gøre et Par Bemærkninger om Brunkulsspørgsmaalet. Det glæder mig, at denne Sag nu er kommet frem, og navnlig, at det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) vil fremkomme med en nærmere Redegørelse derom. Man har jo modtaget mange forskellige Forklaringer, og det, jeg kunde tænke mig — hvis Sagen ikke var blevet omtalt — at ville have bebrejdet Brændselsnævnets Formand, var, at denne Sag blev trukket ganske urimeligt i Langdrag; thi vilde man forhindre — hvad der var ganske i sin Orden — en utilbørlig Spekulation, det, som det ærede Medlem fra Rønne kaldte Svindel, kunde det allerede være naaet ved en hurtig Fastsættelse af Maksimalpris. Brunkullene i sig selv skal jeg i øvrigt ikke udtale mig om. Jeg talte forleden Dag med en Købmand, som har 50 t liggende nede ved en sydsjællandsk Havn. Han sagde: De staar mig i 50 Kr. pr. Ton, og jeg kunde før Krigen importere de fineste engelske Kul til 17 Kr.; disse Brunkul er blevet til det rene Støv, som jeg vist ikke kan faa nogen til at købe. At det er heldigt, at der blev grebet ind fra det offentlige Side, deri er jeg ganske enig; men jeg tror, som sagt, at det ingen Skade havde været til, om man hurtigt var gaaet til Fastsættelse af en Maksimalpris. Det, som det har Interesse til at faa oplyst i denne Sag, og med Hensyn til hvilket det har Interesse virkelig at faa Rede paa, hvem der har Ret eller Uret, er, hvorvidt Cementindustrien kunde have været holdt i Gang, hvis den havde faaet Adgang til at udnytte Brunkullene. Det er jeg ikke saa sikker paa; der staar jo Brændselsnævnets Paastand overfor det ærede Medlem fra Gives (N. C. Jensen).

Jeg vil dernæst rette en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister. Der er jo givet Sogneraadene og Kommunalbestyrelserne i det hele Adgang til at uddøle visse „Skønsmærker“ med Hensyn til Indkøb af Petroleum, men der føres Klage, og vist ikke uberettiget Klage, over, at de Mennesker, fattige Kvinder, ofte Enker, der ernærer sig ved Syning, ikke kan faa saadanne „Skønsmærker“ eller kun kan faa dem i et meget ringe og ganske utilstrækkeligt Omfang. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, om han ikke kunde instruere Sogneraadene om at være mere imødekommende paa dette Punkt. Jeg tror, at ligesom den højtærede Minister jo ikke var uvillig til at udstede til Kommunalbestyrelserne en Opfordring om at være gode imod de gamle alder-

domsunderstøttede under Krigen og give dem et rundeligt Dyrtdstillæg, saaledes kunde han uden at fornærme nogen og til Glæde for mange fattige, enligststillede Kvinder gøre noget godt ved at gøre Sogneraadene og Kommunalbestyrelserne i det hele opmærksom paa, at det er tilladeligt at give en saadan Syerske, en saadan Kvinde, som forsørger en Børneflokk ved dette Arbejde, lidt mere Petroleum end dem, der godt kan taale at have lidt mere Mørke i Døgnets Løb.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, som jeg for Resten allerede nævnedes straks, da jeg tog Ordet; og medens jeg var saa enig med ham i hans Udtalelser nede i Lundby, er jeg ikke saa enig med ham med Hensyn til de Sager, jeg nu kommer ind paa. Indenfor Folketingets Jernbaneudvalg, det Udvalg, for hvilket jeg havde den Ære at være Formand, drøftede vi med Ministeren Spørgsmaalet om at forebygge Arbejdsløsheden ved i den kommende Vinter at iværksætte omfattende Statsarbejder, og den højtærede Minister lovede at ville bestræbe sig for dette, og han tilføjede ydermere under en Ministerkonference i Udvalget, at Overvejelser i saa Henseende var i fuld Gang. Jeg kommer tilbage til det, jeg sagde før, at jeg synes, vi overvejer for meget og handler for lidt. Tager jeg nu Finanslovsforslaget frem og undersøger, hvorledes Ministeren indfrier sit Løfte — thi for at noget kan komme i Gang, skal der jo Penge til —, ser jeg, at han til nye Statsbaneanlæg kun ønsker bevilget 941,000 Kr., skønt Forudsetningen for Jernbaneloven af 27. Maj 1908 var, at der aarlig i det mindste blev anvendt 2½ Mill. Kr. Til det store Statsbaneanlæg Næstved—Hillerød foreslog Ministeren og fik bevilget for 1916—17 20,000 Kr.; det er et Anlæg, der med Priserne før Krigen er anslaaet til at ville koste 11,330,000 Kr.; for indeværende Finansaar har Ministeren foreslaaet og faaet bevilget 300,000 Kr., og nu kommer han og kræver kun 100,000 Kr. til dette store, kostbare Anlæg. Det er en ejendommelig Maade, synes jeg, at indfri det Løfte paa, at vi skal sætte offentlige Arbejder i Gang til Imødegaaelse af den Arbejdsløshed, der er en Følge af, at Industrien ikke faar de samme Tilførsler som før. Til Funder—Bramminge-Banen er kun opført 741,000 Kr.; naa, det Anlæg er snart færdigt, saa det er maaske mere rimeligt. Til Skern—Videbæk-Banen, som jo er en ganske kort Bane,